

## Ajatuksia Paavalin kirjeistä

## 1.KOR.9:1-27

## Apostolin oikeudet

Luvun yhdeksän, Paavali aloittaa käsittellen perin inhimilliseltä kuulostavaa ajatusta. Paavali tiedosti sisimmässään oman asemansa kristinuskoon nähden - ja se, miksi hän teki selontekoa korintolaisille, kertoo osaltaan siitä, kuinka myös inhimilliset piirteet tulee huomioida myös seurakunnan sisällä.

*1-2. Enkö minä ole vapaa? Enkö ole apostoli? Enkö ole nähnyt Herraamme Jeesusta? Ettekö te itse ole tulos minun työstäni Herran palveluksessa? Jos eivät muut pidäkään minua apostolina, teidän apostolinne ainakin olen. Tehän olette si-  
netti, joka vahvistaa, että olen Herran apostoli.*

Vielä nykyäänkin on usein niin, että se joka toimii ja tekee paljon, sitä tutkitaan ja ikään kuin tikulla kaivetaan, josko hänestä löytyisi jotain sanottavaa tai moitittavaa.

*3-7. Näin minä puolustaudun niiden edessä, jotka minua tutkivat: Eikö meillä olisi oikeutta ruokaan ja juomaan? Eikö meillä olisi oikeutta ottaa matkoillemme mukaan vaimoa, uskonnollista, niin kuin tekevät muut apostolit, Herran veljet ja Keefas? Olemmeko minä ja Barnabas ainoat, joiden on tehtävä ansiotyötä? Ei kai kukaan palvele sotilaana omalla kustannuksellaan? Kai se, joka istuttaa viinitarhan, myös syö sen hedelmiä? Ja kai se, joka paimentaa lampaita ja vuohia, myös käyttää niiden maitoa?*

Vaikka siis tunnemme Paavalin erityisesti hengellisenä opettajana, osasi hän huolehtia myös käytännön töistä. Olisi varmasti toisinaan hyvä, että papit ja seurakunnan johtajat osallistuisivat myös käytännön askareisiin, kuten Paavali. Hän hankki elatustaan tekemällä käsillään työtä ja niin hän myös osaltaan auttoi seurakuntia pärjäämään taloudellisesti.

*8-12. En tässä esitä vain ihmisten ajatuksia, sillä lakikin sanoo samaa. Sanotaanhan Mooseksen laissa: "Älä sido puivan hänrän suuta." Ei kai Jumala tässä häristä huolehdi? Kaiketi hän sanoo tämän meidän vuoksemme. Meitä ajatellenhan on*

*kirjoitettu: "Kyntäjän tulee kynätä ja puimamiehen puida siinä toivossa, että saa oman osuutensa." Kun me olemme kylväneet teihin hengellisen kylvön, olisiko liikaa, jos korjaisimme teiltä aineellisen sadon? Jos muilla on oikeus saada teiltä jotakin, eikö vielä suuremmalla syyllä meillä? Me emme kuitenkaan ole käyttäneet tätä oikeutta hyväksemme, vaan kestäme mitä tahansa, jotta emme vain olisi esteenä Kristuksen evankeliumille.*

Paavali teki siis selväksi sen, että työmies on palkkansa ansainnut. Niin hänkin olisi sen ansainnut, mutta hän ei tahtonut ottaa hengellisestä työstään palkkaa.

*13-15. Ettekö tiedä, että temppeleissä palvelevat papit saavat temppeleistä elatuksensa ja ne, jotka toimittavat uhrin, saavat alttarille tuoduista uhreista osuutensa? Samoin on Herra määrännyt, että evankeliumin julistajien tulee saada elantonsa evankeliumista. Mutta minä en ole lainkaan käyttänyt hyväkseni näitä oikeuksia. En nytkään kirjoita tätä vaatiakseni niitä itselleni. Mieluummin vaikka kuolen! Tätä ylpeyden aiheita ei kukaan voi minulta riistää.*

Nämä inhimilliset aihealueet siis ovat oikeutettuja seurakunnassa. Onhan niin, että papin saadessa työstään elantonsa, hän kykenee antamaan mahdollisimman suuren osan ajastaan seurakuntapalvelukseen ja sanan tutkimiseen. On myös tärkeää, että sanan julistajat ehtivät viipyä Jumalansa kasvojen edessä, kysellen Hänen tahtoaan ja johdatusta.

*16-17. Siinä, että julistan evankeliumia, ei ole mitään ylpeilemistä, sillä minun on pakko tehdä sitä. Voi minua, ellen evankeliumia julista! Jos teen sitä vapaasta tahdostani, minun kuuluu saada palkkaa. Mutta jos en toimi omasta tahdostani, minä vain suoritan tehtävää, joka on minulle uskottu.*

Paavali luki palkkansa sen, että hän sai toteuttaa kutsumustaan, jonka hän oli saanut Herralta Jeesukselta. Hän tahtoi voittaa mahdollisimman monia Herran Jeesuksen Kristuksen omaksi.

*18-19. Mikä siis on palkkani? Se, että julistan evankeliumia ilman korvausta, käyttämättä hyväkseni niitä oikeuksia, joita minulla sen julistajana on. Vaikka olen vapaa ja kaikista riippumaton, olen ruvennut kaikkien orjaksi voittaakseni Kristukselle mahdollisimman monia.*

Jopa niin pitkälle Paavali oli antautunut kutsumukseensa, että hän oli valmis mukautumaan inhimillisestikin - ollakseen jokaiselle sellainen, että evankeliumi olisi uskottavaa.

*20-23. Voittaakseni hänen omikseen juutalaisia olen näille ollut kuin juutalainen; voittaakseni lain alaisina eläviä olen näille ollut kuin lain alainen, vaikka en olekaan lain alainen. Voittaakseni ilman lakia eläviä olen näille ollut kuin eläisin ilman lakia, vaikka en olekaan Jumalan lakia vailla - onhan minulla Kristuksen laki. Voittaakseni heikkoja olen näille ollut heikko. Kaikille olen ollut kaikkea, jotta pelastaisin edes muutamia. Kaiken tämän teen evankeliumin vuoksi, jotta olisin itsekin siitä osallinen.*

Huomasitko, että Paavali puhui äskeisessä kahdenlaisesta laista? Hän puhui ajallisesta laista ja sitten Kristuksen laista. Paavalin kirjeitä lukiessa, oppii erottamaan nämä kaksi toisistaan.

Meitä jokaista koskettaa tämän maailman lait ja asetukset - vaikka hengessä olemmekin vapautetut. Kristuksen laki perustuukin rakkauteen ja armoon, joka on lähtöisin Jumalan valtaistuimelta. Kristuksen laki käskii kilvoittelemaan, päästäksemme valtakuntaan sisälle, mutta antaa samalla erittäin suurenmoiset työkalut ja mahdollisuudet päästä sisälle.

Kristuksessa laki on uskossa ja rakkaudessa, joka on lain loppu. Siinä onnistumme armon avulla. Toisin sanoen - riittää, että uskot Herraan Jeesukseen Kristukseen ja teet parannusta pyrkien rauhaan ja kaikkinaiseen hyvään kaikessa - ja se, mihin et pysty, sen saat armosta.

Sinänsä kaikki on jo armoa, mutta tämän armon säilyttää ainoastaan kilvoituksen ja parannuksen tietä kulkeamalla. Se on uskon suhteessa pysymistä Jumalaaan nähden. Useaan otteeseen Raamattu vakuuttaa, että menetämme armon ja pelastuksen, ellemmme käänny ja tee parannusta.

Mutta ottaessamme armon avuksi oikeaan aikaan, pääsemme kiinni pelastukseen. Armohan annettiin nöyrälle ja taas ylpeyden synnissä elävä lakkaa saamasta osakseen armoa.

Siksi on äärimmäisen tärkeää tarkkaila omaa asennemaailmaansa, ettei omien väärin asenteiden tähden ajaudu pois Kristuksen armosta.

*24-25. Tiedättehän, että vaikka juoksukilpailussa kaikki juoksevat, vain yksi saa palkinnon. Juoskaa siis niin, että voitatte sen! Jokainen kilpailija noudattaa lujaa itseuria, juoksijat saavuttaakseen katoavan seppeleen, me saadaksemme kaatoamattoman.*

Uskovaisuuteen liittyy siis olennaisena osana kilvoittelu. Se ei tarvitse olla ahdistuneisuutta tai raskaan kuorman alla olemista, vaan avoimin mielin ja Kristuksen armon varassa tutkien omaa elämäänsä, miten ja missä voisi kirkastaa enemmän Kristuksen mielenlaatua.

*26-27. Minä en siis juokse päämäärättömästi enkä nyrkkeillessäni huido ilmaan. Kohdistan iskut omaan ruumiiseeni ja pakotan sen tottelemaan,*

*jottei itseäni lopulta hylittäisi, minua, joka olen kutsunut muita kilpailuun.*

Paavali antoi näin ymmärtää saman, mihin Jeesus kehotti ihmisiä. Jeesus-han oli opettanut tekemään hedelmää, jossa kääntymyksen aitous näkyy - ja tämä sama kehoitus on voimassa yhä tänäänkin - siitä huolimatta, että olemme saaneet armosta elämän, hengen ja kaiken, mitä elämiseen ja jumalisuuteen tarvitaan.

Haluan meidän ymmärtävän, että armo ja rakkaus, yhdessä monien muiden Jumalasta lähtöisin olevien ominaisuuksien kanssa, on eteenpäin kuljettavia ja kasvattavia elementtejä. Ne eivät siis ole *pumpulimössöä*, jossa vain haltioissaan *ihastelisimme ja uinuisimme lopulta mitään sanomaton-ta unta*.

Meillä on tehtävä, jota saamme suorittaa elämässämme. Tämä tehtävä on tuoda joka paikkaan Kristuksen tuntemisen tuoksua. - Ja sehän ei aina ole sanoja, joilla sitten osoittaisimme

omaa oikeassa olemistamme ja toisen väärässä olemista. Tuoksu leviääkin usein ilman sanoja. Ne ovat niitä armollisia tekoja, joissa kääntymyksemme aitous näkyy.

Tähän tarvitsemme erityisesti Pyhällä Hengellä täyttymistä. Ilman sitä emme kykene tuottamaan Hengen hedelmää, vaan lihallisuutemme ja siinä asuva turmeluksen synty saa ennen pitkää hallintavaltaa, niin teoissamme, kuin asenteissamme ja ajatuksissamme.

Rukoile siis kanssani tänään Hengen voittoa ja täyteyttä. Silloin voimme voittaa pahan valtaa sydämissämme ja saamme uskon kuuliaisuudessa - armon varassa - ojentautua kohti tekoja, jotka ovat rakkaita Kristukselle.

*"Niin pitääköön jokainen meitä Kristuksen käskyläisinä ja Jumalan salaisuuksien huoneenhaltijoina. Sitä tässä huoneenhaltijoilta ennen muuta vaaditaan, että heidät havaitaan uskollisiksi." 1.Kor.4:2*

